

Передплата

на «РУСЛАНА» виходить:

в Австрії:

за цілий рік . . . . 20 кор
за шість років . . . . 10 кор
за чверть року . . . . 5 кор
за місяць . . . . 170 кор

За границею

за цілий рік . . . 16 рублів
або 35 франків
за шість років . . . 8 рублів
або 18 франків
Поодинокі числа по 10 сот.

РУСЛАН

«Вирнеш ми очі і душу ми вирнеш; а не возьмеш милости, віра не возьмеш, бо руске ми сердце і віра руска.» — З Руславових псалмів М. Пашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских свята в 5^{1/2} год. пополудни.

Редакция, администрация і експедиция «Руслана» під ч. І. п. Домбровського (Хорунжого). Експедиция місцева в Агенції Соколовського в пасажі Гавсмана.

Рукописи австрійські лише на поодинокі застережені. — Рекламаци неопечатані вільні від порта. — Оголошені звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надісланім» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесення по 30 с. від стрічки.

Пяте загально-австрійське католицьке віче.

В неділю розпочало свої наради пяте загально-австрійське, католицьке віче. Се Се вже третій раз оно сходиться у Відні за тих шіснацять літ, від коли скликувано перше австрійське католицьке віче у Відні в р. 1889. Інші два рази відбуло ся віче в Лінці і Зальцбургу. Що єго скликано виключно в німецьких краях монархії, се оправдане не тільки передовим значінням німецького елемента в монархії, а також і тим, що потреба зміцнення католицького почуття і католицьких інтересів між Німцями є найбільша.

Звіснож, що німецьку суспільність, за впливом всенімців точить черв апостазії не тільки від династії і держави, але і від католицької віри в користь протестантизму.

Та мимо сего пяте загально-католицьке віче в Австрії проявило ся вельми величаво. Великого блиску і значіння додало сим зборам окреме брєве св. Отця до австрійських католиків, яке відчитано на першій засіданю. В сильних словах св. Отець представляє некорисне положенє католицької справи в Австрії і потребу згуртованя і самооборони всіх католиків перед ворогами, які з наших сердець хотять видерти неоціненний скарб віри та зацепити в народах пересвідченє, що християнська правда і образдованє не відповідають вже культурі столітя та не надають ся вже до вихованя молодіжи. Св. Отець упоминає до борби та заразом і додає довірчивости, кажучи: де радять католики, там з тільки одно сердце і один ум, а єдність становить силу.

Численність віча, як не менше визначність єго членів, прибувших зі всіх країв монархії є вірадным потвердженєм папських слів. Глядячи на сей світлий круг архієпископів, як і на здвиг свіцких достойників, що грубим муром окружили на вічу своїх духовних провідників, можна сміло сказати, що Австрия находит ся нині в їх таборі. Та і справді завданя нашої монархії єднаня народів і дбаня про їх культурний розвій покривають ся зовсім з завданями католицької Церкви, так що одна без другої навіть не дасть ся і подумати. Католицизмом Австрия стоїть і в нинішнім бурливім часі в цілій Европі находит в ній знамениту остою.

Се пяте, таке величне, католицьке віче злучить знов і скріпить всі католицькі ряди, додасть їм самосвідомости і ясного погляду на свої цілі і средства та поведе до дальшої борби за велику Христову ідею любови Бога і ближнього. Зі звіту, відчитаного комісарем віча на вечірнім засіданю, виявило ся, що католицизм, мимо непривітного часу, зробив в монархії значні поступки на кождім полю, а се моголо тільки ободрити згуртованих борців, які можуть вважати себе непоборимими в Австрії за благо монархії і єї народів на широкій і єдино спасаючій почві католицької віри.

О год. 5 вечером в неділю, велика сали Kursalon-у міського парку у Відні заповнилася ся через береги, бо багато учасників а навіть запрошених гостей не нашло в ній місця задля глоти. Двох кардиналів, кількадесять архієпископів і єпископів та інших церковних достойників заняло перші місця, а велике число визначних осіб з родовой аристокрації, високої бюрократії, людий науки і видної суспільної діяльності стануло поруч з сірою товлою публики однодушно до варад над положенєм католиків в Австрії.

Отворив віче промовою презес дотеперішнього, устроюючого комітету, барон Вітінґгоф-Шель, вказуючи на се, що католики різних країв є розділені і рівнодушні для себе, а тим способом можуть легко стати побитими, однак коли злучать ся, то жадна вража сила їх не одоліє.

Вкінці подякував прасі за підмогу в скликаню віча і уділив голосу вічевому комісарови ґр. Сильві-Тарука, який відчитавши звіт з діяльності комітету від послідного віча і про поступки католицької справи в державі, поручав, щоби католики частійше, а навіть що року устроювали свої віча на взір німецьких католиків, бо тоді правительство буде мусіло числити ся з такими демонстраціями. Католики творять найодносильніший елемент в Австрії, бож становлять 79^{1/2} прц. всего населения, то і можуть вимагати, щоби числили ся з їх голосом. Вправді правительство старає ся стояти понад партіями, однак сим не вдоволило нікого.

Кождому народови треба дати, що єму належить ся, але при тім шукати спільної точки, яка могла би пособити єдності держави. А такою точкою може і мусить бути тільки католицизм.

По вступних промовах і формальностях вибрано головою віча п. Ромберга з Форальбергу, міщанина, заступником голови князя Ліхтенштайна і ґр. Шенорна, а П. заступником др. Віхеркевича з Кракова. По уконституованю президиї відчитано телеграми від св. Отця і від цісаря, а сая затрясла ся трикратним «Носі!» Музика заграла народний гимн.

Кардинал о. Груша, по короткій промові, повідомив віче, що одержав від св. Отця власноручне письмо (про яке агадуємо у вступній статі) і дав єго відчитати. Навязуючи до слів папського брєве, о. кардинал завзивав католиків до згоди і відваги. Під знаменем папських слів побідимо одним сердцем, одним умом. Мусимо боронити християнської родни як підвалини європейської, боронити християнського вихованя молодіжи, боронити християнських робітників, боронити вівтаря і престолу. Там, де бурять вівтарі, не устоїть ся і престол! Отже до діла народи Австрії: v. v. v. units!

Сильно і ядренно промовляв слідуючий бесідник, маршалок дольній-австрійського сойму, о. Шмольк, який за ціль для діяльності католиків поставив, щоби справді Австрия була католицькою державою, а єще з більшим успіхом виголосив свою промову бурмістр міста Відня др. Люеґер. Вказав, що на посліднім вічу у Відні перед 9 роками, крім церковних достойників, не було жадних свіцких. А нині яка їх сила! А все те зробила євродійною рукою агітація. Ідїм в народ зі словом католицької віри і моралі, здобуваймо ними єго сердце і побиваймо наших ворогів, які при помочи жидівської, ліберальної праси покористовують ся нашою апати-

єю. З тим окликом повитав, як господар міста, не тільки тих достойників, що нині явили ся на вічу, але і тих бідних оо. сотрудников і народних учителів, що по селах працюють над освідомленєм і уморальненєм народа.

Представники католиків заграниці, кн. Левенштайн з Баварії і співробітник часописи Civita Romana з Риму п. Павлініх іменем німецьких та італійських католиків заявили згоду і братерське поздоровленє для вічевиків австрійського конгресу.

Вкінці голова зборів п. Ромберг начеркнув засади яких буде придержувати ся віче в своїх працях в поодиноких сесіях. Політика буде виключена, однак се не значить, щоби віче було глухе на кривди і бажаня інших народностей. Особливо мусить звернути ся против руху Los von Rom, бо сей рух, розбурханий пасторами в наслідок недбалства правительства: не менше треба заняти ся потребою створеня єдиної думи і средствами католицької преси, яка противділала би успішно лихим впливам жидівської та вольномулярської преси. Колиб австрійські католики доковали тільки сих двох річий, то для Австрії настала би нова ера.

Безпосередно після констатуючого віча відбув ся привітний вечер, на яким на предложенє президента п. Ромберга вибрано головою бар. Вальтерскірхена. Голова повитав гостей, що прибули з близька і далека та уділив слово др. Заричеві з Дальмації, який зразу по хорватски, а відтак по німецьки зазначив, що Хорватів привела до Відня одна віра, один папа і одна династия. Прелат о. Занетті з Полі промовляв по італійски і по німецьки, а відтак пос. Барвінський повитав збори по руски в імені руского народа, а в дальших своїх виводах в німецькій мові висказав свою радість з католицького віча, яке буде творити епоху в теперішній неспокойній добі. Мусимо звернути наші очі на схід, де розгрівають ся дуже важні події. Там розпочав ся перелом, який допоможе до побіди свободі і толеранції, з котрої стануть користати і Русини Українці. А до тих Русинів звернув один з найбільших папів ось які памятли слова: „O mei Rutheni, per vos ego Orientem convertendum spero!“ І я надію ся та бажаю, що католицькі Русини, які мешкають в Австрії, сповнять єю велику і спасенну місію. Бесідника нагороджено довгими, грімкими оплесками.

Промовляли дальше о. Буріяні з Праги, др. Лямпе з Країни, катехит Чавкар з Серава, Клімш з Клягенфурту, о. Шміт з Черновець, Вальтербах з Монахії, Гаснер з Ліхтенштайну і Штелі зі Швайцарії.

Задачі рускої інтелігенції на Україні.

Розвідка Володимира ґр. Барвінського.

(Дальше).

III.

Яка шкода виходить з того, що ціла найвища кляса — та знать народу, сей єго «цвіт», — та «сметанка», як кажуть самі про себе, — відчужилась від свого народа? Шкода виходить так для самої кляси як і для народа.

Та найвища кляса, богата маєтком і інтелігенцією, відчужившись від свого народа, перестав бути єго членом, єго «цвітом» і прилучуєсь до чужого організму національного; мо

же там знайде менше-більше ті самі привилеї і вигоди матеріальні, але ніколи не може там обняти національного провідництва і тому сходять в підрядну роль «прицеп».

Шкода виходить і для самого народу, бо в відступництві цілої найвищої верстви своєї трагично важку, — в багатьох зглядах може і найважнішу свою силу, цілу громаду людей не зависимих могучих, смілих і впливових, з великими родовими традиціями чести і слави і все-го того, що містить ся в багатоважнім сказанню: *poblesse oblige...* Нарід тратить в них не тільки великий капітал матеріальний, але і дуже велику частку сили моральної, що і сама собою ділає і нові сили з народу викликає, їх плекає, охоронює, розвиває і на видне місце вивигає. Навіть колиб ми не знали, що за діла здвигала і здвигала та сила у других народів; колиб ми навіть могли забути, що се був граф Мірабо, що вдарив в голосний дзвін висвободження третього стану, що се викомт (вицеграф) де Нозійль поставив внесення, що би знесено права феодалів, що се граф де Орлеан аж до самого шафоту йшов разом з революцією твердо стоячи за свободу людську, що се барон Штайн визволяв німецького хлопа з неволі, що граф Сен-Симон стає свого часу на чолі гуманних поривів і здужань людської мисли; навіть колиб ми не бачили, що значать для моральної сили польського народу такі інституції: Оссолинських, Дідушицьких, Любомирських, Красинських, Замоїських і мн. ин.; — колиб ми навіть могли забути в історії нашого культурного розвитку такі імена як в давніх часах кн. Острожський, Петро Могила, а за нових часів Основ'яненка-Квітку, Кухаренка, Гребінку, Лисенка і мн. др. і забули тих українських дворян, що хоч матеріально підпомагали розвій рускої словесности; — колиб ми навіть на все те не пам'ятали, то і тогди ще чули би ми ту велику страту, яку приносить народови відчуження його найвищої верстви. У нашій тяжкій боротьбі за наше народне існування раз нараз приходиться нам натягати всі наші сили і тогди то, в самих найкритичніших хвилях, найлучше чуємо, як нам не стає тої сили, котру моглиб ми з успіхом виставити против верховної сили наших противників, що творить ся і громадить ся против нас не тільки з чужої нам «сметанки» наших національних противників, але і з колишнього, а тепер відчуженого «цвіт» нашого власного народу. Се не тільки втрата власної сили, але і скріплене ворожою силою нашою питоменною силою. Посеред нас і над нами виростають пресильні прихильники і союзники наших противників і помагають їм нашу народність поборювати. Се є та сумна «історична причина» сумної долі нашого народу, о котрій говорить М. Костомарів.

«Чиж станемо обвиняти руске дворянство за таке відступництво?» питає М. К. «Зовсім ні; ще менше як его ополечення і окатоличення предків». Ми так само не думаємо обвиняти в тім руского дворянства, але зовсім не з тих причин, які наводить М. К. М. Костомарів говорить, що кожний дворянин, взятий поодинок, не міг удержатись против сили вищої культури і образованности; що руский дворянин червонів ся, коли забувшись вимовляв руске слово, незрозуміле і смішне для уха его товариша — російського дворянина; що руский дворянин гордив ся успіхами своїх синів і дочок, що зуміли зложити кілька «фраз в французькій і німецькій дилекті» — і що за все те тим менше можна винити дворянство, що більше даровиті дворянські діти навчившись тих язиків, могли читати книжки і з тих книжок знаходитись з більше гуманними ідеалами, що стояли незмірно вище ідеалів їх предків, військових товаришів.

Тількиж ми маємо важні причини сумніватися в тім, що би сей процес відчуження українського дворянства від свого народу був виключно або хоч в переважній частині ділом вищої культури і «гуманних ідеалів». А сумніваємось о тім вже для того, що українські пани (є старшина козацька і єї потомки) почали відхилятися від свого народу ще тогди, коли Україна культурно стояла безперечно вище Росії, коли наші люди вносили світло науки і «гуманні ідеали» в російську суспільність, коли українські пани, виплекані західною культурою і образованністю пересадженою на нашу Русь не тільки

не потребували червоїти ся з сорому, але сміло могли гордити ся своєю вищою культурою, і образованністю перед російськими боярами думними дяками і воєводами. Що ж відтягло їх вже тогди від свого народу? Що витворювало вже тогди пропасть між ними а народом? Нічого иншого, як захланність за почесами, відзнаками, титулами та ордерами; нічого иншого, як охота, заблизнутись у блискучій, але «культурно і образованно» зовсім не високій, за те в відношенню до низших свевольній, в відношенню до рівних несправедливо протегованій, в відношенню до двора милованої, обдаровуваної і ласкавії клясї світлої світлі.

(Дальше буде).

З бразилійської України.

(Допись).

Люцена, дня 20. жовтня 1905.

Хвальна Редакціє! Вже від давня гадали ми писати о наших тутейших поведженях до Вас: та все були якісь перепони; часом забракло часу, бо ту в Бразилії хлібороб-мужик мало коли заповнаде на стілько вільного часу; часом знов, коли чоловік змучить ся при тяжкій сокирі бразилійській, то так руки від неї опадуть, що нема навіть охоти брати за перо; а знов деколи нема всього на поготові, паперу, пера і тих решти приборів писарських; но тепер вже таки хоть дещо напишемо, аби дати знати нашим Братям-Русинам, що ми в тих далеких, заморських пустинях ліжестих ще живемо!

Від коли осели у нас о. Бжуховський (поверх 2 роки), наші Русини на Люцені зробили крок поступу наперед. Коли згаданий вище о. Б. до нас завітати, застали ту на кольоні упадок народний великий, о котрім хоть коротко спінемо. Вправді не опускали нас оо. Місіонарі з Прудентоволіс ніколи і ратували нас, як могли, але щож, їх сили були за слабі на стілько праці, що їх чекала не йно ту на Люцені, але й по цілій Парані. Піянство, рознуста, темнота, словом — цілковита руїна і упадок — то були немилі гості, які розгосподарували ся по всіх усядах межі людськи. Ну й щож дивного? Нічо! Не було кому нас ратувати, нам помагати, не було межі нами жадного провідника, котрий би був показував людям праву дорогу, котрою мають поступати. І ще раз кажу, нічо дивного, що таке було! Просили ми помочи кілько разів у Галичині, і то завчасу, але наша просьба, здає ся, не мала приступу до жадних сердець. Так само як і тепер ще по многих кольонях в Парані просять і чекають наші бідні Русини-земляки помочи з Галичини, бо і їм так само, як і нам недавно було. Ну, га, не знати, може ще й они дочекають ся так як і ми дочекали ся; та вже би й час!

Коли нас в ті ліси відвічні позаганяли, що би з них виробляли поля для рілничої управи, зачали ми поволи тратити надію, що би ми ту мали коли руских св'ящеників і чути проповідь-науку духовну в своїм ріднім язичі, та наш прекрасний, милозвучний спів церковний. Причиною тої нашої безнадійности була головно Поляки, з котрими ми сусідуємо і з котрими ми мали ріжні зносини. Через 3 роки тутейшого нашого побуту, не було ту наших руских св'ящеників, длячого ми мусіли в потребах духовних удавати ся до костела, до польських св'ящеників. З того хіснуючи, Поляки зачали нас намовляти, що би на їх обряд переходити. «Тутай юж нігди клендза рускего не бендзец мел», вговорювали они нераз нас Русинів, запевнюючи нас, що нібито ми хоч-не-хоч мусимо таки на польське переходити, бо ми ту анї св'ященика, анї церкви, анї нічо руского не будемо мати. Розуміє ся, не всі ми були такі легковірні, та дали намовити ся Полякам; але було більше таких, що повірили їм шире, декотрі — а найбільше з молодих — зачинали вже й свій язик руский покидати, а говорити по польськи, та сватати ся з ними, шукаючи собі польських дівчат — зачинали поволи винародовляти ся. І таке то вже було між нами.

Аж десь по 3-х роках такої нашої бідї приїхали до нас о. Кизима і була перша місія, де ми почувли перший раз Боже слово в своїй рідній мові і пізнали хоть в частині правду. За-

чали ставити капиці і сходити ся на молитву в дни св'яточні до них, вже й ті, що хотіли сполячувати ся, стидали ся того.

Однакож до того, що тепер у нас є, далеко ще було. Аж доперва коли замешкали межі нами о. Бжуховський, зачали ся ми по троха підносити, вставати, очуняти. Насамперед оголосили і скликали о Б. віче, котре відбуло ся в другий день Сошествія св. Духа (в понеділок) 1901., на котрім говорено: о потребі єдності-лучности людей, згоди, бо не дармо каже наша руска пословиця, що «згода дїм будує, а незгода руйнує»; далше говорено о потребі школи, науки, просвіти для людей бо, як знаємо, кожний нарід стоїть тим вище, чим більше просвічений; при тій нагоді не поминули в спогад і «горівку», вже то єї тоді добре обчернили межі людськи; а було там тоді на вічу досить таких людей, котрі єї дуже поважали і високо цїнили і котрі цілий час стояли тихо і уважно, а коли прийшло і до горівки, то они вже сами покручували, якби так були могли, то були би завзято боронили горівку. Зараз по тім заложили школу, хотіли перед тим ще намагали ся люди закладати по кольонях школи. А відтак приступили до заложення читальні; зараз з початку показала ся у наших людей охота до науки і просвіти, коли на вступі записало ся надсподіване число людей до читальні; тільки біда, що не було ще ніяких книжок на разі до читання. Щоби тому зарадити, дали о. Б. троха книжок своїх, а потому зачали зносити, як дехто з людей мав яку добру книжку; і так мусіли й тим вдоволяти ся, доки не прийшло трохи книжок з Галичини, хоть і то ще мало, бо число членів все ще збільшує ся і буде збільшувати ся. І так і школа і читальня йде дуже добре.

Рівночасно як засновувала ся читальня, зачали люди покидати горівку і приступати до тверезости; в міру того як зачали громадно вступати до читальні, так зачали громадно оминати «венди» (коршми) і піянство, а вступати до тверезости св'ятої. І тепер майже всі вирікли ся вже горівки, крім тих, що ще подекуди ваходять ся, як їх називають «мочимордами», «сушикуфами», а котрі, здає ся, полюбили більше горівку, як Бога, свою душу. Може они і не є всі такими піяками, а тільки так боять ся, вагають ся покинути горівку, а всеж таки не можна назвати такого чоловіка тверезим, що страхає ся той поганій напиток покинути. Но, але на Бога надія, що й такі ще підуть до голови по розум, хоть не всі і не зараз і бодай колись-не колись онамятають ся.

Як сказано вже вище, наші люди цілком венди оминають, хіба як коли зайде яка потреба що купити, бо перше бувало, що коли читальні не було, як зайшла потреба якусь справу обговорити, залагодити, щось урядити і таке инше, то звичайно те все відбувало ся в венді, а як коли що урядили, то горівка потверджувала часом так твердо, що й два дни мусіла одна справа відбувати ся. Або знов бувало приїде св'ята неділенька, або яке св'ято, наш чоловік прийшовши з церкви і хотючи троха розірвати ся, а не маючи де вийти, мусів йти до венди, бо там як звичайно, найборше з кимось здивав ся, троха побалакав і т. д. Тепер того нема. Чи випадє коли потреба, що би всім зійти ся, щось порадити ся і т. ин., чи в неділю або св'ято випадє трохи де вийти, розірвати ся, забавити ся, то вже нігде инде, а до читальні.

Все то, що ми тепер доброго в себе запровадили, добре що зробили, що ми остояли ся при своїй народности, мові, при своїм обряді, що наші діти будуть Русинами як і ми, — словом все, що маємо і чим єсьмо, мусимо завдячити найбільше нашому отцю духовному К. Бжуховському; — они то для нас досить вже понесли праці, труду, клопотів і заходів; їх пам'ятка ніколи не вигасне в серцях наших; завше будемо згадувати о них з в'ячностю, ми і діти наші!

Ще бим мав що більше писати, але на разі буде досить, бо вже ми й місця не стає; може коли на другий раз ще що більше напишу; також коли не добре написав, прошу вибачити, в тім я не вложений, бо тим не занимаю ся.

Colosseum

в пасажи Германів

при ул. Соляшній у Львові.
від 1. до 16. листопада 1905.

Нова сензаційна програма.

Щоденно о 8. год. вечер представлено. В неділі і свята 2 представлення о 4. год. попол. і о 8. год. вечером, Що п'ятницю High-Life представлено. Білети вчасніше можна набути і конторі Пльона при ул. Кароля Людвіка ч. 9. З купленим білетом на фотелі, ложі, і ряди крісла можна їхати даром на представлення омнібусами Кольосею, які їдуть коло Віденської Каварні.

ЗАМОВЛЕННЯ

на ОСІННІЙ ТРАНСПОРТ ЛІТУРГІЧНИХ

ВИН

приймає торгівлю

ЕВГЕНА МАРТИНЦЯ у Львові

пл. Унії Берест. ч. 5.

Ціна вин угорських за літер:
При замовленю 100 літрів — 50 літрів — 25 літрів
Ш-а 33 кр. 34 кр. 36 кр.
П-а 37 " 38 " 40 "
Л-а 45 " 46 " 48 "
Франко, станція Львів; бочки кавціонуєсь
Вино Самородне: При замовленю 100 літрів — 50 літрів:
Ціна за літер 55 гр. 57 гр.
Франко станція Львів; бочка се числять ся. Час зашлати
4 місяців — за готівку 2% рабату.
На дорожні вина вислаю спеціальні цінники.

Л. Лопатинського ПАРАЦЯ

комеді в 3 актах зі співами
(з побуту літників)

Відзначає ся невичерпаним йовіальним гумором і жвавим діяльгом. Ся комедія збогачує знатно галерію типів у наших народних штуках так з кругів селян, як і міщухів. Сьмішність ситуацій і характерів розміщена рівномірно між мужиків і панів, і тому ся комедія надає ся надзвичайно до вистав по читальнях, бо селянин не буде тут бачив себе як звичайно в комедії унослідженням недотепом, але противно має нагоду посьміятися ся трохи і з містових літників. Попри те все сей твір носить те собі знамя етичної і патріотичної сьвідомости.

Ціна 2 кор.

Набути можна у накладчика С. Горюна у Львові, пл. Домбровского ч. 1, і в книгарнях.

Станція постова
телегр. і залізн.
Unterthemenau.

Річний оборот
позверх
3.000 вагонів.

Унтертеменауска фабрика виробів з глини ІВАНА князя ЛІХТЕНШТАЙНА

в Unterthemenau bei Lundenburg, поручає:
гарні глини кафелеві всякого рода і витривалости на хідна и, двірці, стайні, подвіря і т. п., дальше плити мозаїкові в тисячах десетів від найпростішого до найбогатшого виконання (річ а продукция 15 мільонів плит) для церков, шкіл, фабрик і т. д., подвійно поливані каміні рури, коміни, ремізові рури, поливані цегли (сухопрасовані з найвищою витривалостію для палювих будівель, мокро прасовані для будови каналів), плити до викладання стін і фасад, блискучі плити, дахівни всякого рода, натуральної краски і поливані у всіх барвах, рури до древопая, кафлі до печий.
Ілюстровані цінники даром і оплатно.
Число робітників 700.

Товариство взаїмного кредиту

„Дністер“

стоваришене зар. з обмеженою порукою у Львові (Ринок ч. 10)

приймає вкладки до опроцентовані на 4 проц. і оплачує за вкладників податок рентовий; для ошадження коштів посланки можна присилати гроші чеками Щадниці поштової; вкладати може кождий, навіть і нечлени; на жадане звертає ся вкладку кождого часу, навіть без виповідження (за ескотом).

ПОЗИЧКИ уділяє „Дністер“ своїм членам на 6 прд. сплату гіпотечних позичок розкладає ся до 15 літ; при 30 ратах 1/2-річних виносить рата амортизаційна (на капітал і відсотки) 5%; до позичок вимагає ся першої гіпотечки або доброї поруки.

На парцеляцію і купно більших обшарів треба звертати ся за позичками до „Дністра“.

Членами можуть бути тільки члени обезпечені в „Дністрі“.

Чистий зиск розділяє ся межі членів яко дивіденди від уділів і на добродійні цілі. — Дотепер уділів „Дністер“ на церкви, бурси, школи і т. д. 31.738 К.

Стан фондів Товар. кредитов. „Дністер“ 31/12 1904

Вкладки:	1.783.678 К.
Удлі членів:	133.117 К.
Ф. резервовий і ин.:	26.576 К.
Позички уділені:	1.616.402 К.
Цінні папери:	123.627 К.
Льокації:	169.456 К.
На рах. біжучім:	81.938 К.

За певну і добру льокацію поручаємо:

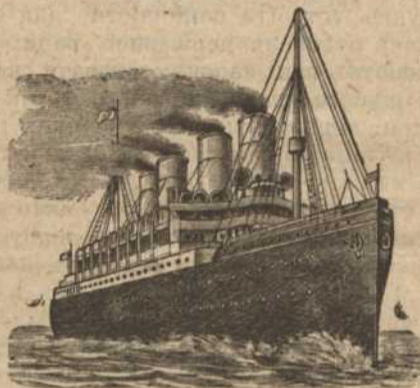
- 4 1/2 % листи гіпотечні
- 4 % листи гіпотечні
- 5 % листи гіпотечні преміовані
- 4 % листи Товариства кредитового земского
- 4 % і 4 1/2 % листи Банку красевого
- 4 % позичку красву
- 4 % облігації пропінацийні і всілякі ренти державні

Ті папери продаємо і купуємо по найточнішим курсі деннім.

КОНТОРА ВИМІНИ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ Гіпотечного

Д о Америки і Канади

перевозить найдешевше і busідко
ЛІНІЯ КУНАРДА
заступництво для Галичини
ЙОСИФ АЙЛЕ
у Львові, улица Браєрівска ч. 6.

Розклад залізничних поїздів від 1. мая 1905. (Час середно-європейський)

о год.	Приходять до Львова (головний дворець):	о год.	Відходять зі Львова (головний дворець):
6:00	з Кракова, Берліна, Відня, Праги, Хирова	6:15	до Іцкан, Яс, Потутор, Керезмезе, Чорткова
6:10	з Іцкан, Чорткова, Калуша, Керезмезе	6:30	до Підволочиск, Київ, Одеси, Бродів, Гусятиня
7:20	з Підволочиск, Одеси, Київ, Бродів	6:55	до Яворова
7:29	з Лавочного, Пешту, Борислава, Калуша	7:30	до Лавочного, Пешту, Калуша, Борислава
7:50	з Рави рускої, Сокалі	8:25	посп. до Кракова, Відня, Берліна, Праги,
8:05	з Станиславова, Жидачева	8:35	до Кракова, Відня, Праги, Освенціма
8:15	з Самбора, М. Ляборча, Сянока, Хирова	9:00	до Самбора, Хирова, Івонича, Н. Санча,
8:18	з Яворова	9:20	до Іцкан, Калуша, Потутор
8:50	з Кракова, Відня, Берліна, Варшави, Праги	10:56	до Підволочиск, Одеси, Київ, Бродів, Делятина,
9:05	з Коломиї, Жидачева, Потутор, Керезмезе		Заліщик
10:35	з Ряшева, Лавочного, Калуша, Любачева	11:10	до Белзці, Сокалі, Любачева
11:45	з Ярослав, Стрия, Борислава	2:00	посп. до Підволочиск, Київ, Одеси, Бродів,
11:55	з Підволочиск, Гусятиня, Кошичинець, Козови		Кошичинець, Чорткова, Заліщик, Гусятиня
1:30	посп. з Кракова, Берліна, Відня, Праги, Н. Санча	2:40	посп. Іцкан, Потутор, Калуша, Чорткова, Керез-
1:40	посп. з Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик, Яс		мезе
1:50	з Самбора, Яска, Сянока, Івонича	2:50	посп. до Кракова, Відня, Берліна, Праги
2:30	посп. з Підволочиск, Одеси, Київ, Бродів, Ірті	2:55	до Лавочного, Дрогобича, Калуша
	малова	4:10	до Ряшева, Любачева, Хирова
3:45	з Стрия	4:20	до Самбора, Хирова, Сянока
4:32	з Яворова	5:50	до Коломиї, Жидачева,
5:00	з Сокалі, Белзці, Любачева	5:58	до Яворова
5:25	з Кракова, Берліна, Відня, Праги, Освенціма	6:25	до Лавочного, Пешту, Хирова, Борислава, Калуша
5:45	з Іцкан, Жидачева, Калуша, Новоселіні	6:35	до Кракова, Відня, Берліна, Варшави, Праги,
6:40	посп. з Кракова, Відня, Берліна, Праги, Івонича	7:30	до Рави рускої
6:10	з Іцкан, Чорткова, Потутор, Керезмезе	9:00	до Підволочиск, Київ, Одеси, Бродів
6:50	з Самбора, Хирова, Слика, Яска	10:05	до Перемішля Хирова, Івонича
6:20	з Кракова, Відня, Берліна, Варшави, Праги	10:40	до Іцкан, Чорткова, Заліщик, Делятина, Сучави
10:20	з Підволочиск, Київ, Одеси, Бродів, Кошичинець, Заліщик, Скали, Івана пустого, Гусятиня	10:55	до Самбора, Хирова, Закопаного
10:50	з Лавочного, Пешту, Калуша, Борислава,	11:00	до Кракова, Відня, Броцлава, Варшави
12:20	посп. з Іцкан, Яс, Царгорода, Жидачева, Заліщик	11:05	до Підволочиск
2:31	посп. з Кракова, Берліна, Варшави, Відня, Праги		Іваня п., Скали, Гусятиня, Потутор
	на дворець „Підзамче“	11:10	до Стрия, Дрогобича, Борислава
7:00	з Підволочиск, Одеси, Бродів, Бродів	12:45	посп. до Кракова, Відня, Берліна, Варшави, Праги
2:15	посп. з Підволочиск, Київ, Одеси, Бродів,	2:51	посп. до Іцкан, Калуша
6:15	з Підволочиск, Київ, Одеси, Бродів, Заліщик, Потутор, Іваня пустого, Скали, Гусятиня, Грималова	4:15	до Кракова, Відня, Броцлава, Берліна, Праги,
			з двірця „Підзамче“
10:02	з Підволочиск, Київ, Одеси, Бродів, Кошичинець, Чорткова, Заліщик, Іваня п., Скали, Гусятиня	6:43	до Підволочиск, Бродів, Київ, Одеси, Гусятиня
		11:15	до Підволочиск, Київ, Одеси, Бродів, Потутор
		2:13	посп. Підволочиск, Бродів, Київ, Одеси, Гусятиня
		9:23	до Підволочиск, Київ, Одеси, Бродів

ЗАМІТКА: Час середно-європейський рижнить ся від часу львівського о 36 минут, а іменно 12 год. часу середно-європейського = 12. год. 36 мин. часу львівського. — Нічні години від 6. вечер до 6:50 рано обведено рамками. — Звичайні білети їзди як і всякі інші білети, ілюстровані провідники, роаклади їзди і т. п. можна набувати в містовім бюрі ц. к. держ. залізниць, Пасаж Гавсмана ч. 9.